

Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης: οργανωτής της μοναστικής ζωής στα Τρίκαλα

[/ Πεμπτούσια](#)

Ο Αιμιλιανός δεν βιάζεται, αλλά με εμπειρία, προσευχή, αγωνίες, δάκρυα και πλήθος συζητήσεων προσπαθεί να μορφοποιήσει τον νεανικό ενθουσιασμό και να τον μετατρέψει σε δίψα και διηνεκή αναζήτηση του Θεού [47]. Το 1965 υποδέχεται στο Μετέωρο τους πρώτους δοκίμους, τους οποίους όμως κείρει μοναχούς μετά τη δική του μεγαλοσχημία από το Μητροπολίτη Διονύσιο στις 6 Αυγούστου 1966. Η ευάριθμη συνοδεία γίνεται γρήγορα πολυάριθμη, καθώς πολλοί απόφοιτοι του γυμνασίου ή φοιτητές που πολιτευόταν κοντά του σαν μοναχοί, ξεθαρρεύουν και οδηγούν τα βήματά τους στο Μ. Μετέωρο. Ο μητροπολίτης Διονύσιος χαίρεται με την πρόοδο του πνευματικού του αναστήματος, τον στηρίζει ποικιλοτρόπως και τον συνδέει με σπουδαίες σύγχρονες οσιακές μορφές. Ο τότε νεαρός «αλλά υπέρ πρεσβυτέρους συνιών» ηγούμενος του Μετεώρου συνάγει μοναχική εμπειρία. Παράλληλα ο Αιμιλιανός συγκροτεί και αναζητά τόπο εγκατάστασής για τη γυναικεία μοναστική αδελφότητα που από ετών κινείται γύρω του.

Κι ενώ αυτά συμβαίνουν περί τα μοναστικά, αξιοσημείωτη και αδιάκοπη είναι όλη η ιεροκηρυκτική - ιεραποστολική δραστηριότητα του Γέροντος. Περιέρχεται «τας πόλεις και τας κώμας κηρύττων» ιερουργών και συνεγείρων τους πάντες [48]. Ο μητροπολίτης του αναθέτει τη διακονία του θείου λόγου κάθε Κυριακή απόγευμα στο Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου Τρικάλων, όπου συνωθείται πλήθος ευσεβούς λαού [49]. Εκεί, συχνά παρόντος του επισκόπου, ο Γέροντας εκδιπλώνει τις πτυχές της ψυχής του, σαηνεύει το λαό του Θεού με τα πνευματέμφορα και βαθυστόχαστα κηρύγματά του. Εκδαπανάται για τη νεότητα, ευφραίνεται να ομιλεί σε μαθητές, τελειοφοίτους, εργαζομένους, φοιτητές, αδιάκοπα, ακούραστα, πάντοτε πρωτότυπα. Ο λόγος του χαρίζει διέξοδο, όραμα προοπτική σε μια ολόκληρη γενιά νέων ανθρώπων που έκτοτε σημαδεύτηκαν υπαρξιακά κι ανεξίτηλα όποιο δρόμο κι αν ακολούθησαν στη ζωή τους.

Επιπλέον, μελετά με συστηματικότητα τα αρχαία τυπικά βυζαντινών Μονών και αναζητά τρόπους ανανεώσεως του μοναστικού ιδεώδους. Συμμεριζόμενος τον αγώνα και την αγωνία του μητροπολίτου Διονυσίου [50], ο π. Αιμιλιανός συμμετέχει ενεργώς στην τότε συγκροτηθείσα από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος Ειδική Συνοδική Επιτροπή Προαγωγής του Μοναχικού Βίου με τις εισηγήσεις: «Μέσα ανακαινίσεως και αναβιώσεως του μοναστικού ιδεώδους» (Ι.Μ. Πεντέλης 1970), » Μελέτη του

τρόπου έπαναφοράς της παλαιάς κανονικής διοικήσεως των ιερών μονών και δη της αρχής του κοινοβίου» (Ι.Μ.Βαρλαάμ 1972) και «Περί καταρτισμού εσωτερικού Κανονισμού των ιερών μονών της Εκκλησίας της Ελλάδος» (1973). Επιπλέον συνιστά βιβλιογραφικώς στα μέλη των διαφόρων επιτροπών και σε ηγουμένους η αντιπροσώπους ιερών μονών περί τα 20 κτιτορικά τυπικά , που καλύπτουν την μεσοβυζαντινή και υστεροβυζαντινή περίοδο - εποχές μοναστικής ακμής- τα οποία εκτείνονται έως τον τελευταίο και εν χρήσει Καταστατικό Χαρτη Αγίου Όρους (1926).

Στη μελέτη του για την κατάρτιση Γενικού Εσωτερικού Κανονισμού των Ιερών Μονών της Ελλάδος παραθέτει Τυπικά βυζαντινών μονών και επανειλημμένως αναφέρεται στους μοναστικούς κανονισμούς των οσίων Αντωνίου του Μεγάλου , Παχωμίου, Βενεδίκτου και κυρίως στις Ασκητικές Διατάξεις και τούς Όρους κατά Πλάτος και κατ' Επιτομήν του Μεγάλου Βασιλείου. Τα συγγράμματα αυτά του μεγάλου πατρός πάντοτε αρεσκόταν να υπομνηματίζει, κατηχώντας τα πνευματικά του τέκνα.

Στο μεταξύ ο Γεροντας καταρτίζει τον Εσωτερικό Κανονισμό του γυναικείου Κοινοβίου της Ι. Μ. Αγίων Θεοδώρων Καλαμπάκας που μεταφυτεύθηκε το 1975 στο τέως Βατοπαιδινό Μετόχιο του Ευαγγελισμού στην Ορμύλια της Χαλκιδικής[51]. Η παράλληλη μελέτη αυτών των θεμελιακών κειμένων φωτίζει την κατανόηση του «Τυπικού » της Ορμυλίας και το όραμα του π. Αιμιλιανού για την ανακαίνιση του μοναχικού ιδεώδους στα μοναστήρια της πατρίδας μας. Όλες όμως αυτές οι οργανωτικές διατυπώσεις , όπως και τα λοιπά κείμενα του π. Αιμιλιανού δονούνται από τη συγκίνηση της μοναστικής αφιερώσεως μιας εκάστης ψυχής των υποτακτικών του Γεροντος. Μιας ψυχής που φανερώνει τη Βασιλεία του Θεού «...απαρνηθείσα τον κόσμον ... εκζητούσα και εκβοώσα προς τον Κυριον , οδυρομένη δια την ανάπλασιν της πεσούσης φύσεως και την ανάκρασιν μετά του Θεού... » [52].

Η περίοδος αυτή είναι συναγωγή των πρώτων πνευματικών καρπών της ησυχίας και της αναπτύξεως του χαρίσματος της πνευματικής πατρότητος. Ο Γέροντας , χάριτι Θεού κινούμενος, εμποτίζει τα πνευματικά του τέκνα με το βίωμα των ασκητικών κειμένων και τους εμπνέει το ζήλο της μιμήσεως των αρχαίων ασκητικών παλαισμάτων [53]. Παρατηρείται στη ζωή του και στη ζωή των αδελφοτήτων ένας συγκεκρισμός παλαιάς πείρας και νεανικού ενθουσιασμού , ώστε να μεταφέρεται το πνεύμα και η μοναχική βιοτή των αρχαίων ασκητών στα σύγχρονα δεδομένα. Ίσως αυτό να αποτελεί και την πεμπτουσία του έργου του π. Αιμιλιανού , ο οποίος σε περίοδο παρακμής και εκπτώσεως του μοναχικού βίου[54] αναδεικνύεται πρακτικός ανανεωτής και

αποτελεσματικός αναμορφωτής του για τα ελλαδικά , και όχι μόνο, δεδομένα.

Ως γνήσιος φορέας της πατερικής παράδοσης , ήδη από την πρώιμη εποχή των πρώτων μοναχικών κουρών το 1968, εκλέγει ως διάδοχό του τον αριστούχο μαθητή του Β Γυμνασίου Αρρένων Τρικάλων Εμμανουήλ Ράπτη , τον οποίο μετονομάζει σε Ελισαίο «ως διπλήν λαβόντα την χάριν παρά Ηλιού» [55]. Και πάλι με τον τρόπο του ο Γέροντας στοιχεί σε μια πανάρχαιη μοναστική παράδοση αποδεικνύοντας εμπράκτως ότι η ηγουμενική ευθύνη δεν είναι αποκλειστικό και ισόβιο αξίωμα που προσπορίζει προνόμια και τιμές, αλλά πενηθφόρα κι έμπονη διαδικασία πνευματικού τοκετού και ωδίνων « *άχρις ου Χριστός μορφωθή εν αυτοίς*» [56].

[Συνεχίζεται]

[47]Αρχιμ. Αιμιλιανού *Κατηχήσεις και Λόγοι* , τ. 3 , εκδ. Ι.Κ. Ορμυλίας Χαλκιδικής ,1999, σ. 24, 156.

[48] Δελτίον Ι.Μητροπόλεως Τρίκκης και Σταγών 1963-1969.

[49] Αρχιμ. Αιμιλιανού , *Κατηχήσεις και Λόγοι*, τ.4 , εκδ. Ι.Κ. Ορμυλίας Χαλκιδικής ,2001, σ. 20.

[50] Αρχιμ.Αιμιλιανού , *Κατηχήσεις και Λόγοι*, τ.1 , εκδ. Ι.Κ. Ορμυλίας Χαλκιδικής ,1995, σ. 41,78,116.

[51] Αρχιμ. Αιμιλιανού, *Ισαγγελος χορεία*, μνημ.εργ. σ. 90, κ.ε.

[52]Αρχιμ. Αιμιλιανού. *Κατηχήσειςκαί Λόγοι* , τ.1 , σ.101-102.

[53] Βλ. Νουθετήρια προσλαλιά του Γέροντος στην ακολουθία της κουράς του μοναχού Διονυσίου στην Ι.Μ. Μεταμορφώσεως Μ. Μετεώρου 1968 .

[54] Ευσταθίου Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης,*Επίσκεψις βίου μοναχικού επί διορθώσει των περί αυτόν*, Ρ.Γ. 135. 729, κ.ε.

[55] *Δ Βασ. 2 , 9 - 16* , πρβλ. τροπάριο και απολυτίκιον εορτής Προφητών Ελισαίου (14 Ιουνίου) και Ηλιού(20 Ιουλίου) στα Μηναία Ιουνίου-Ιουλίου αντιστοίχως

[56] Πρβλ. *Γαλ. 4.19*